

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. D.,** zast. JUDr. Miluší Šigutovou, advokátkou se sídlem Na Bílé 1231, Choceň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkum rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č.j. X, o invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 3. 10. 2012, č. j. 53 Ad 4/2011 – 98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 3. 10. 2012, č. j. 53 Ad 4/2011 – 98 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č.j. X, o námitkách proti jejímu rozhodnutí ze dne 1. 4. 2010, kterým byla zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009.

Podle posudku OSSZ Ústí nad Orlicí ze dne 15. 2. 2010, pro potřeby řízení v I. stupni, nebyl stěžovatel plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodové pojištění (dále jen „ZDP“) ve znění účinném do 31. 12. 2009, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla pouze o 35 %. Podle uvedeného posudku je stěžovatel od 1. 1. 2010 invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP. Jde o invaliditu I. stupně, dle § 39

odst. 2 písm. a) ZDP, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 35 %.

Žalovaná dne 25. 11. 2011 rozhodla s odvoláním na závěry lékařského posudku pro účely řízení o námitkách vypracovaném ČSSZ dne 11. 11. 2010, podle něhož stěžovatel nebyl plně invalidní dle § 39 odst. 1 ZDP, ve znění účinném do 31. 12. 2009, ale byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 ZDP, tohoto znění. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal zdravotnímu postižení lehká mentální retardace, tj. zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole V., položce 6, písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284 1995 Sb., s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v hodnotě 40 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10 %, celkově činí 50 %. Od 1. 1. 2010, tedy i k datu vydání napadeného rozhodnutí, je potom stěžovatel invalidní podle nového znění § 39 odst. 1 ZDP. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je rovněž výše uvedené zdravotní postižení, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole V., v položce 8 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s mírou poklesu pracovní schopnosti v hodnotě 45 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 cit. vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 5 %, celkově činí 50 %. Od 1. 1. 2010 tak podle tohoto posudku jde o invaliditu II. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP, nejde však o invaliditu III. stupně.

V žalobě stěžovatel vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť podle jeho názoru pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti, resp. pracovní schopnosti, odpovídá plnému invalidnímu důchodu, resp. invaliditě III. stupně. Z vyšetření, zejména ze zprávy o komplexním psychologickém vyšetření ze dne 15. 3. 2010, vyplývá, že pracovní schopnosti stěžovatele jsou výrazně omezené nejen z důvodu sníženého intelektu, ale rovněž kvůli osobnostní a emoční charakteristice, kdy u stěžovatele chybí výkonná motivace, výdrž, trpělivost, samostatnost, a tudíž je jeho pracovní uplatnitelnost minimální. K žalobě stěžovatel připojil rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, ze dne 23. 11. 2009, č.j. 0 Nc 741/2009-33, 4 P a Nc 427/2009, jímž byl zbaven způsobilosti k právním úkonům. Podáním ze dne 9. 5. 2011 předložil stěžovatel další zprávu z komplexního vyšetření ze dne 21. 3. 2011, z níž podle něj vyplývá, že zdravotní stav se nezměnil, a dále i to, že stěžovatel je schopen se plně soustředit na práci pouze 30-45 minut.

Krajský soud si vyžádal správní spis OSSZ Jičín, z něhož ověřil postup a závěry žalované, jak je uvedeno shora, a dále postupně zadal vypracování posudku zdravotního stavu stěžovatele PK MPSV, pracovištím v Hradci Králové, v Praze, a v Ostravě, a při svém jednání dne 3. 10. 2012 provedl jejich posudky důkaz.

Z posudku PK MPSV, pracoviště Hradec Králové, ze dne 13. 10. 2011 vyplynulo, že komise považovala za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele jeho lehkou duševní zaostalost, kdy je zdravotní stav stěžovatele dlouhodobě stabilizovaný a od doby přiznání částečné invalidity se podstatně nezměnil. Odpovídal do 31. 12. 2009 částečné invaliditě a od 1. 1. 2010 odpovídá invaliditě I. stupně. Dané zdravotní postižení komise zařadila dle kap. V., položky 8 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s mírou poklesu pracovní schopnosti v hodnotě 45 %. Komise vycházela z lékařských nálezů obsažených v soudním spisu, ve spisech OSSZ a ČSSZ, a dále ze

zdravotní dokumentace ošetřujícího praktického lékaře MUDr. P. P. a ze zdravotní dokumentace odborného psychiatra MUDr. F. D.

Z návazně vyžádaného posudku PK MPSV, pracoviště Praha, ze dne 12. 1. 2012, vyplývá, že komise určila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele taktéž lehkou mentální retardaci, kterou obdobně zařadila dle kap. V., položky 8 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s mírou poklesu pracovní schopnosti v hodnotě 45 %. Vycházela z obdobných podkladů jako PK MPSV, pracoviště Hradec Králové, a dále z vlastního přešetření stěžovatele při jednání komise provedeného MUDr. D. D., odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. V posudku komise také výslovně uvedla, že zbavení způsobilosti se posuzuje jinak, než invalidita, a nijak s ní nesouvisí. Na uvedený posudek stěžovatel reagoval podáními ze dne 5. 4. 2012, kdy trval na vypracování dalšího posudku a též znaleckého posudku z oboru posudkového lékařství, pracovního lékařství.

Z posudku PK MPSV, pracoviště Ostrava, ze dne 20. 6. 2012, vyplynuly obdobné závěry jako z posudků PK MPSV, pracoviště Hradec Králové a pracoviště Praha. Proti tomuto posudku stěžovatel vznesl opakovanými podáními, a to podáním doručeným soudu dne 30. 8. 2012 a dalším podáním ze dne 2. 10. 2012, námitky.

Krajský soud po posouzení shromážděných podkladů a zjištěných skutečností, včetně posouzení vznesených námitek stěžovatele, dospěl k závěru shodnému se závěrem ČSSZ v napadeném rozhodnutí, tedy že k datu vydání tohoto rozhodnutí se u stěžovatele nejednalo o invaliditu III. stupně. Pracovní schopnost stěžovatele z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 45 %, přičemž rozhodujícím zdravotním postižením je lehká mentální retardace. Stěžovatelův zdravotní stav je dlouhodobě stabilizovaný, od přiznání částečné invalidity se podstatně nezměnil a odpovídá invaliditě I. stupně. Všechny posudky se plně shodly s posouzením učiněným OSSZ, posudek ČSSZ z námitkového řízení označily za nadhodnocený. Tato skutečnost ovšem nemá vliv na správnost závěru ČSSZ, že stěžovatel nebyl invalidní plně a od 1. 1. 2010 nebyl invalidní pro invaliditu III. stupně. Posudky PK MPSV, zejména pracovišť Praha a Ostrava, krajský soud zhodnotil jako přesvědčivé, podrobné, vycházející z řady odborných lékařských nálezů i z vlastního prošetření stěžovatele, vypořádávající se pečlivě se vznesenými námitkami.

Za tohoto stavu věci krajský soud neobstarával další posudek či dokonce znalecký posudek, jak navrhoval stěžovatel, žalobu shledal nedůvodnou a svým rozsudkem ji zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvádí, že ve věci byla opakovaně předložena odborná vyjádření lékaře, zejména Zpráva z komplexního psychologického vyšetření ze dne 15. 3. 2010 a Zpráva z komplexního psychologického vyšetření ze dne 21. 3. 2011, v nichž je specifikován výklad pojmů, zejména schopnost soustavně pracovat, atd. Ve zprávě ze dne 21. 3. 2011 je upřesněna pracovní schopnost stěžovatele, kde je mj. uvedeno, že stěžovatel je schopen se plně soustředit na práci pouze 30-45 minut, což neodpovídá požadavkům na délku nepřetržité práce a dobu přestávek v práci podle zákoníku práce. Dále byl v průběhu řízení

stěžovatelem předložen rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 0 Nc 741/2009-33, 4 P a Nc 427/2009, ze dne 23. 11. 2009, dle kterého byl stěžovatel zbaven způsobilosti k právním úkonům. Stěžovatel zdůrazňuje, že podmínky pro zbavení způsobilosti k právním úkonům existovaly již dříve, než nabyl daný rozsudek právní moci, minimálně od data vypracování znaleckého posudku ze dne 27. 10. 2009. Stěžovatel dále ve věci předložil rozhodnutí Úřadu práce, pobočka Pardubicích, kontaktní pracoviště Vysoké Mýto, ze dne 28. 4. 2011, o vyřazení z evidence uchazečů o práci, a to na základě rozsudku o zbavení způsobilosti k právním úkonům. Při vzájemné korespondenci stěžovatele posudkové komisi v Praze stěžovatel v příloze k podání ze dne 21. 2. 2012 předložil lékařskou zprávu MUDr. D., ze dne 13. 12. 2011, ve které je rovněž uvedeno, že pacient není schopen soustavné výdělečné práce, stav je setrvalý od r. 2006 a nelze očekávat zlepšení. Naopak, stav se zhoršuje, dochází k dekompenzaci stavu, ke zhoršení obsedantních projevů (např. 6x denně se sprchuje, apod.). Obsedantní projevy byly již zaznamenány ve znaleckém posudku MUDr. D. ze dne 27. 10. 2009. Dále bylo v komisi v příloze také předloženo potvrzení od praktického lékaře MUDr. P. ze dne 2. 12. 2011, kde je mj. konstatováno, že zdravotní stav pacienta prakticky znemožňuje pracovní zařazení, při manuální práci musí být kontrolován druhou osobou, nedokáže se na práci soustředit.

Stěžovatel dále konstatuje, že z lékařských zpráv a zdravotnické dokumentace se dá usuzovat, že kromě mentální retardace se u něj jedná o výraznou, těžkou poruchu osobnosti s výraznou poruchou chování. Nelze stroze hodnotit zdravotní stav osoby dle několika řádků uvedených v tabulce vyhlášky, aniž by se nepřihlédlo k dalším druhům zdravotních postižení.

Stěžovatel je toho názoru, že skutková podstata neodpovídá závěrům učiněným soudem. Komise nedůsledně vycházely z jednotlivých lékařských zpráv a v nich popsaných hodnocení zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel má za to, že jeho stav ke dni 31. 12. 2009 splňuje podmínky přiznání III. stupně invalidity.

Stěžovatel je přesvědčen, že mimo jiné důvody, zde existuje i důvod nesprávného právního posouzení případu a tím i vydání nezákonného rozhodnutí. Stěžovatel byl zbaven způsobilosti k právním úkonům, vyřazen z tohoto důvodu z evidence uchazečů o zaměstnání, a je tak prakticky nezaměstnatelný. Není jej možno zaměstnat ani v chráněné dílně, neb pracovní místa nejsou a stěžovatel není schopen dojíždět. Účelem zákona o důchodovém zabezpečení je zajištění při nezpůsobilosti k práci, což obdobně plyne o z čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel je však nucen pobírat invalidní důchod (I. stupeň invalidity) ve výši 5.511 Kč již od svých 32 let, což rozhodně nelze považovat za přiměřené hmotné zabezpečení, jak s ním počítají uváděné předpisy.

Stěžovatel je toho názoru, že by soud, který je vázán zákonem, měl aplikovat příslušná ustanovení zákonů, upustit od užití předmětné vyhlášky o posuzování invalidity, a přiznat žalobci plnou invaliditu.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ke kasační stížnosti nepodala žádné vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud v prvé řadě považuje za vhodné přiblížit právní specifikaci uplatněných kasačních důvodů. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel spatřuje pochybení u napadeného rozsudku v prvé řadě v tom, že skutková podstata neodpovídá závěrům učiněným soudem. K tomu uvádí, že komise nedůsledně vycházely z jednotlivých lékařských zpráv a v nich popsaných hodnocení zdravotního stavu stěžovatele, a z toho důvodu má za to, že jeho stav ke dni 31. 12. 2009 splňuje podmínky přiznání III. stupně invalidity. Stěžovatel je dále přesvědčen, že zde existuje i důvod nesprávného právního posouzení případu a tím i vydání nezákonného rozhodnutí, kdy nebyl respektován účel sledovaný zákonem o důchodovém zabezpečení, a stejně tak i čl. 30 Listiny (zajištění při nezpůsobilosti k práci), s tím, že soud měl abstrahovat od užití vyhlášky o posuzování invalidity, a přiznat žalobci plnou invaliditu.

Stran prvé z uvedených námitek Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud jde podklady, na základě kterých krajský soud rozhodl, platí, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely námitkového řízení posuzuje ČSSZ, a pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění jej posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek Posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především

s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní míru poklesu pracovní schopnosti, stupeň invalidity, den vzniku invalidity, resp. den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. V případě, že se jedná o odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem nebo obdobně také přiznání nižšího stupně invalidity, je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008 - 46, přístupný na www.nssoud.cz). Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012 - 18, přístupný na www.nssoud.cz).

V projednávaném případě si krajský soud vyžádal posudek PK MPSV v Hradci Králové, a posléze ještě posudky PK MPSV v Praze a v Ostravě. V případě všech těchto posudků posudkové komise vycházely z veškeré dostupné zdravotnické dokumentace a v případě posudků pracovišť v Praze a Ostravě také z výsledků osobního vyšetření stěžovatele před komisí v Praze. Ve všech těchto posouzeních komise dospěly k prakticky shodným závěrům, a to, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele je jeho lehká duševní zaostalost, kdy je zdravotní stav stěžovatele dlouhodobě stabilizovaný a od doby přiznání částečné invalidity se podstatně nezměnil. Do 31. 12. 2009 odpovídal částečné invaliditě a od 1. 1. 2010 odpovídá invaliditě I. stupně. Dané zdravotní postižení komise shodně zařadily dle kap. V., položky 8 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s mírou poklesu pracovní schopnosti v hodnotě 45 %.

Všechny tyto posudky, které jsou obsáhle vyargumentované, i podle názoru Nejvyššího správního soudu splňují požadavky na jejich jasnost, srozumitelnost a úplnost a také přesvědčivost odůvodnění.

Nad rámec potřebného odůvodnění se Nejvyšší správní soud v daných souvislostech vyjadřuje k tomu, že po provedení tří posudků PK MPSV v řízení před krajským soudem se stěžovatel ještě dovolával dalšího posudku, příp. posudku znaleckého.

Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře opakovaně uváděl, že dokazovat zdravotní stav účastníka řízení prostřednictvím ustanovení znaleckého posudkového orgánu na nejvyšší odborné úrovni (Ústavu posudkového lékařství - Institut postgraduálního vzdělávání) je na místě tehdy, jsou-li pochybnosti o dosud zjištěném zdravotním stavu, zejména o stanovení určujícího zdravotního postižení (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 4 Ads 19/2003 - 48, přístupný na www.nssoud.cz). Tyto podmínky však v tomto případě nebyly dány, neboť - jak již bylo opakovaně uvedeno - všechny posudky stanovily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu lehkou duševní retardaci stěžovatele, s dlouhodobou stabilizací zdravotního stavu, kdy se zdravotní stav od doby přiznání částečné invalidity podstatně nezměnil, do 31. 12. 2009 odpovídal částečné invaliditě a od 1. 1. 010 odpovídá invaliditě I. stupně. Dané zdravotní postižení všechny PK MPSV, tj. pracoviště v Hradci Králové v Praze i Ostravě, shodně zařadily dle kap. V., položky 8 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., s mírou poklesu pracovní schopnosti v hodnotě 45 %. V takovém případě krajský soud shledal naprosto správně jako nadbytečné nařizovat vypracování znaleckého posudku, neboť mezi orgány lékařské posudkové služby v posudkové věci nevznikl žádný rozpor, a to ani stran posudkových závěrů o invaliditě stěžovatele, ani stran posudkového hodnocení jeho zdravotního stavu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Ads 3/2004 - 89, dále také rozsudek téhož soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, přístupné na www.nssoud.cz).

Zároveň se nabízí dodat, že krajský soud obecně není povinen provést všechny důkazy navrhované stranami, byť by toto své rozhodnutí měl vždy odůvodnit (srov. například rozsudky zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 Aps 3/2010 - 86, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012 - 24; www.nssoud.cz). Soud tak není povinen provést navrhované důkazy, má-li za to, že skutková stránka je již pro účely jeho rozhodnutí prokázána dostatečně, včetně například situace, kdy skutečnost, k jejímuž ověření či vyvrácení má důkaz sloužit, je již nepodstatnou pro rozhodnutí soudu. V daném případě krajský soud dospěl podle Nejvyššího správního soudu zcela správně k závěru, že návrh na doplnění dokazování provedením znaleckého posudku je nadbytečný, a to s ohledem na obsah a shodnost závěrů všech předmětných posudků.

Pokud jde o druhou s uvedených námitek, vyúsťující v názor, že v dané věci nemá být aplikována vyhláška o posuzování invalidity, a má být přímo na základě zákona o důchodovém zabezpečení, a také čl. 30 Listiny, stěžovateli přiznána plná invalidita, s tou se Nejvyšší správní soud taktéž neztotožňuje.

Na řešení případných rozporů podzákonných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení se zákony obecnými soudy je pamatováno Ústavou. V současné době se Nejvyšší správní soud, obdobně jako jiné obecné soudy, při aplikaci podzákonného právního předpisu ve vždy konkrétní věci řídí, § 95 odst. 1 Ústavy, z něhož vyplývá povinnost soudu zkoumat, zda podzákonný právní předpis není v rozporu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu. Pokud by takový rozpor

byl dán, soud by v konkrétní věci nemohl podzákonný právní předpis aplikovat. A contrario z uvedené ústavní úpravy ale vyplývá, že v případě, nekonstatuje-li obecný soud nesoulad „jiného právního předpisu se zákonem“, je jím vázán. Současně se nabízí poznamenat, že smysl a význam čl. 95 odst. 1 Ústavy v tomto směru, jakož i jeho dopad pro rozhodovací činnost obecných soudů, podrobně interpretoval také Ústavní soud, a to již v nálezu sp. zn. III. ÚS 274/01, a na této své interpretaci nadále setrval (viz např. nález III. ÚS 269/05).

Nejvyšší správní soud je předmětné věci za daného stavu toho názoru, že krajský soud postupoval správně, pokud rozpor předmětné vyhlášky se zákonem neshledal. Namítá-li stěžovatel, že není obecně zaměstnatelný z důvodu zbavení způsobilosti k právním úkonům a vyřazení z evidence úřadu práce, a jeho zaměstnatelnost se omezuje na chráněné dílny, v nichž ale není pracovní místo a nemůže dojíždět, potom musí Nejvyšší správní soud potvrdit, že toto nejsou důvody pro přiznání vyššího stupně invalidity, a tedy ani důvody pro to, aby příp. byla předmětná vyhláška vyhodnocena soudem jako předpis v rozporu se zákonem nebo mezinárodní smlouvou.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

K osobní situaci stěžovatele, která je skutečně specifická, soud ještě dodává, že na případy tíživých sociálních situací v našich podmínkách pamatuje také systém pomoci v hmotné nouzi a dávek sloužících k zajištění péče o zdravotně postižené (příspěvek na péči).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu